

РУБИКОН НА ПОБЕДАТА

ИЛИ АПОКАЛИПСИС НА УНИЖЕНИЕТО?!

75 ГОДИНИ ОТ 9.ІХ.1944 ГОДИНА И ПОУКИТЕ ЗА БЪДЕШЕТО

Проф. Орлин Загоров

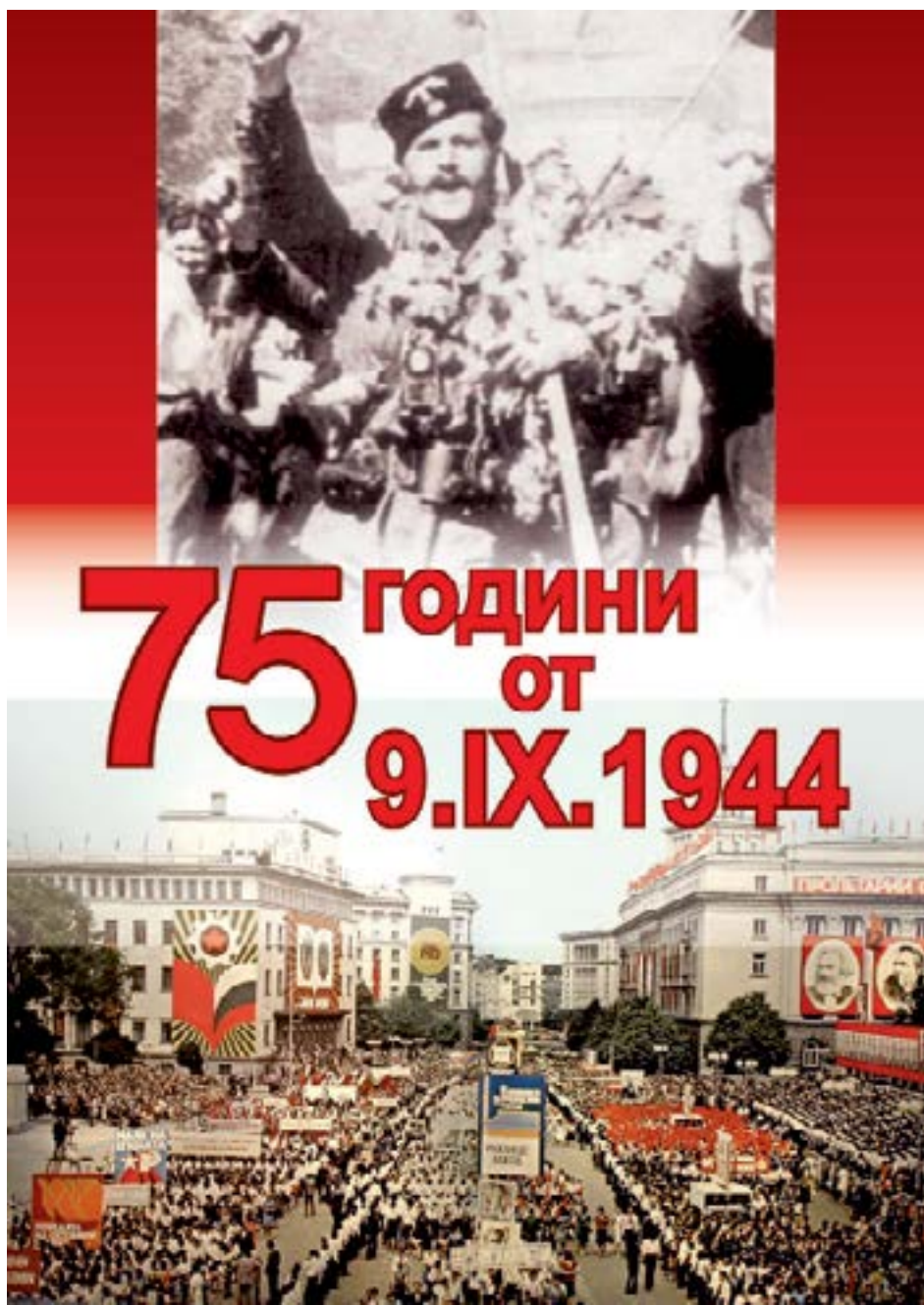
Човешкият разум нерядко има навика да забравя, че „Една идея, която не е осъществена, не е нито победена, нито пък опровергана. Една необходимост, дори отложена, не става от това по-малко необходима. Тъкмо напротив, само идеали, които не са се изхабили или компрометирали, тъй като са останали неосъществени, продължават да въздействат на всяко поколение като елемент на нравствено издигане. Само те, все още неосъществените, се възбуждат непрестанно“. (Цвайг, Ст. Еразъм, Магелан, Фуше. С., 1971, с. 180). С други думи, но същото, казва и Иван Вазов: „Не се гаси туй, що не гасне“. Очевидно това е израз на непобедимостта на същия този човешки разум, който ни доказва, че идеалът, заедно с творчеството, любовта, истината и мъдростта, представляват неопровержимото доказателство за величието и безсмъртието на човешкия дух.

От неразбирането на дълбокия смисъл на тази истина се раждат много абсурди на човешките изкушения. Този парадокс най-добре е изразен от Габриел Лауб: „Най-отявлените поддръжници на робството не винаги са били робовладелците, а привилегированите роби.“ По силата на тези абсурди мнозина и днес са в плен на заблудението, че през периода, непосредствено след Втората световна война, много „невинни хора“ са станали жертва на „комунистическата диктатура“.

Думи за „призрака“

Това не е просто заблудение. Това е доказателство за интелектуален дефект, за логическа патология, която пречи на индивида да вижда нещата в тяхната обективна реалност. Когато се говори за призрака на комунизма, най-напред трябва да се държи сметка за истината. Не е логично наистина да се отрича нещо, което все още е „призрак“. Но не бива да се забравя, че този „призрак“ вече два века се появява в най-светлите възделения на милиони хора по Земята. Парадоксалното в случая обаче е, че тези, които наистина живеят в „комунистически условия“ най-често твърдят, че комунизмът е една утопия, която никога и никъде няма и не може да се осъществи. Други отиват и по-далече, като твърдят, че комунизмът е зло, което не трябва да се осъществява. Те приписват на комунистическата идеология отвратителни качества, присъщи най-вече на тях самите, както и на техните охранители. Трети се посвещават на усилия, да окарикатуряват комунизма.

На стр. 2

„...или улицата ще помете статуквото“

Обръщение на президента Румен Радев към народа и Народното събрание

На стр. 12

На стр. 3:

Провокация с многовекторна насоченост

Тъкмо този проблем решава политическият вектор на Съобщението. То трябва на официален език да изравни нивата на русофобия „от море, до море“: от Полша и Балтийските страни, през яките момчета от батальоните „Азов“ и подобните нему формирования, през Украйна, Молдова и Румъния, та до България и българската част на Черно море. Чак когато се изравнят скачениите съдове на русофобията от Балтийско до Черно море, би могло да се пристъпи към провокация от по-остър характер. По време това би съвпаднало с усвояването от родните ВВС на новата им прескъпа и вече платена в аванс придобивка – истребителите F16–Block 70.

В този смисъл, какво на практика ни казва това bravurno творение на ведомството на Румяна Външната, според оригиналния израз на адвокат Елена Гунчева? Казва ни, че една страна, в случая България, интегрална част от разгромения във Втората световна война Тристранен пакт, която благодарение на застъпничеството на главния разгромител на Третия райх – СССР, е избягнала поредната си национална катастрофа, чийто измерения биха били неминуемо загуби на територии и непосилни репарации, като за победена страна, обръща гръб на историческата правда и нагло преторичества на посолството на своя благодетел „да не заема позиция по съществена историческа тема („освобождение“) на Източна и Централна Европа“.

Нещо повече, тази страна предявява към наследника на отсъствания от 30 години на политическата сцена свой безрезервен застъпник и закрилник пред съда на Великите сили при подписването на международните договори за мир, претенции от морално идеологически характер! Това е пълен нонсенс, да не кажа друга дума, защото всичко намирихва на диктовка на текст,

ПРОВОКАЦИЯ...

излязъл изпод перото на чужди суфлиращи канцеларии. Това е толкова контрапродуктивно на българския интерес, че се налага да попитаме: в това наше ведомство никой ли не знае оно ва, което още древните са знаели? – Войната е майка на всички неща! В МВНР никой ли не се досеща, че историята се е състояла, и че ако не искаш нейният бумеранг да не ти се стовари отново над неразумната глава, а въвлечено на разума да вземеш и от любимото ти царство България, и от социалистическата ти омраза и презирана си национална катастрофа, чийто измерения биха били неминуемо име вече повече от 1300 години, и на този изчезващ, за съжаление, народ, жертва на ина че ефективен демократичен генцид.

Нима тримата големи – Сталин, Рузвелт и Чърчил –

победители над чудовищната военна машина на Вермархта на хитлеристка Германия, не са разбирали това? Нима само за чай, пури и стойки пред историята, са се срещали в Техеран, Москва и Ялта? Не, те са имали грандиозната задача – освобождението на Европа и света от нацистката чума! И всички различия между тях са били подчинени на тази ос-

начава да не те е грижа най-напред за българското бъдеще, а да се стремиш да удовлетвориш желанията на новите ти „приятели“, което те прави само маша – чужда и глулава.

Никой не оспорва силата на настоящия съюзен, нито безпрекословната му воля на неумолим колоонизатор, но с гръб към историята на собствения си народ, никой също

така до днес не е успявал да си осигури бъдеще! Не само политическо. Простата причина за това е, че настоящето винаги се разпада, дори когато статуквото изглежда непоклатимо и покрива с дима на разрухата всички хоризонти на бъдещето.

Не ми се мисли какво би се случило с България на Конференцията за мир в Париж, през 1947 г. ако трябваше съдбата на Отечеството ни да решават ония, които ис-

дълбоко сме убедени, че от кадри на „новека от плевната“ като външния на България министър Румяна Захариева, не може да се очакват мъдри и полезни за бъдещето на България начинания. Никой не дава картенци в ръцете на примати, камо ли да управляват тежката артилерия на Министерство на външните работи.

Казват, че когато на Чърчил показали окончателния Ньойски договор, след българската катастрофа от Първата световна война, известният българолобец казал: „Така се пада на народ, който вдига ръка срещу своя освободител!“ И сигурно това е незаобиколимата причина днес, над 85% от българите да обичат наравно с България и Русия. Заради България! И аз съм един от тях.

РУБИКОН НА ПОБЕДАТА

Това е обективен резултат от нарастващата социална несправедливост и тоталната декомунизация на човешката същност.

Алтернативата

Началото на осъществяването на алтернативата на този модел, е свързано с 9.IX.1944 г., с победата на социалистическата революция преди 75 години. Претърпяла контрареволуцията на разрухата, наречена „преход“ три десетилетия по-късно, днес социализмът вече се свързва с идеята за устойчивото развитие. Както е известно, през 1992 г. в Рио де Жанейро, на международна конференция, под патронажа на ООН, тази нова светогледна парадигма бе обявена за „Общо бъдеще“ на човечеството. Тогава 5000 учени от 184 страни предупредиха за апокалиптични заплахи за Планетата. Те обявиха, че скоро ще дойде времето, когато ще

бъде твърде късно за каквито и да са действия. Глобалните промени в климата са водеща заплаха за планетата.

Английският учен Лавлок**** формулира като природен закон истината, съгласно която щом един вид започва да застрашава останалите видове, завършва с изчезване. Данните от изследванията на стотици учени показват, че докато през периода след 1992 г. популацията на човечеството е нараснала с 2 милиарда души, то популацията на всички останали видове е намалела с почти 30 %. („Сега“, 16 ноември 2017, с.7). Отрицателните последици от действието на тези процеси в най-голяма степен се дължи на неразумната политика на едно малцинство, което в името на трупане на печалби, е готово да жертва наред с милионите хора, обречени на мизерия и гладна смърт, и самата планета Земя.

Ето защо, отбелязането на 75-годишнината на 9.IX.1944 го-

дина трябва да се свързва с желанието на по-голямата част от българския народ да се върнат в дневния ред на новото време мъдростта и безпримерния създателен ентузиазъм на няколко поколения българи в годините след Втората световна война. Всъщност много интелектуалци днес ни внушават, че на България ѝ трябва дългосрочна перспектива, която някой да начертае; да събере около нея ума на нацията (доколкото е останал) и да вдъхне надежда на българите, че нещо може да се промени.

Но дори и думата „промяна“ дълбоко безпокой нечестивите души. Напоследък в бастиона на капиталистическия начин на живот, основан на неолиберална духовно-идеологическа парадигма, големи групи от населението все по-категорично отстояват социалистическата идея като алтернатива на днешното обществено устройство в своите страни. Тази нарастваща убеденост е до такава степен, че за-

стави президента Тръмп да обяви своята решимост да не допусне нейното осъществяване. Дълбоко съм убеден, че същият антисоциалистически рефлекс е основание за истерията, в която изпадат определени среди у нас, щом чуят думата социализъм...

Като команген звън

Но 75-те години от 9 септември 1944 г. носят в себе си послания, чието адекватно осмисляне все по-властно се превръща в камбанен звън като призив да се вслушаме в гласа на здравия разум.

Първото от тези послания гласи: дълг на духовните водачи на нацията е да формулират поуките и уроците на 75-те години от 9 септември 1944 г., за да се осмисли по нов начин визията за бъдещето на Родина ни. Защото непреходно е значението на истината, че във времена, когато управляващите са глухи към гласа на разума, мислещите хора не трябва да мълчат, а да използват всички възможни начини и

средства, за да поддържат будна гражданската съвест.

На второ място се налага по нов начин да се интерпретира историческата закономерност, че с разрухата на световния социализъм, въпреки всичките му недостатъци и неблагоприятия фактор, който кара капитализма да се придържа към принципите на хуманизма. Останал без опозиция и реална алтернатива, капитализмът се изявява с цялата си отвратителна антихуманност и аморалност. Тогава човечеството отново се обръща към социалистическата идея, но плаща за всичко това твърде скъпо.

На трето място задълбочения анализ на 75-те години от 9 септември 1944 г. все по-категорично потвърждава истината, че зрелостта на един народ се изразява не в това, което открива от своето минало, а в степента му към достойно бъдеще. Това предполага да се постигне национален консенсус относно

Ние, българските антифашисти, заявяваме дълбококо си възмущение относно Декларацията на Министерството на външните работи на Република България по повод изложба посветена на 75-тата годишнина от освобождението на Източна Европа от нацизма.

Този недипломатичен и антиисторически текст е част от реториката на Студената война, на пещерния антикомунизъм и русофобията, изолира България от съвременния многополюсен свят.

Напълно неприемлив е и наизидателният тон към руското посолство и българските антифашисти.

Декларацията на Външно министерство демонстрира груба подмяна на историческите факти, омаловажава подвига на милионите съветски войни дали живото си за свободата на Европа и света. В нея са направени груби идеологически внушения, че Победата над нацизма е довела България до „откъснатост от динамиката на развитите европейски държави“.

За страна като България помощта на Москва е съдбоносна!

Без застъпничеството на Съветския съюз пред съюзниците в Антихитле-

ДЕКЛАРАЦИЯ НА СЪЮЗА НА ВЕТЕРАНИТЕ ОТ ВОЙНИТЕ НА БЪЛГАРИЯ

Съюзът на ветераните от войните на България не отрича правото на Министерството на външните работи да изразява една или друга позиция. Като родолобива, военно-патриотична и непартийна организация няма да коментира политическите текстове в заявлението на МВНР по повод организираното от Посолството на Руската федерация събитие на 9 септември „Изложба 75 години от освобождението на Източна Европа от нацизма“.

Останалите живи - около хи-

Обществен комитет за отбелязване на 75-ата годишнина от 9 септември 1944 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ

НИКОГА ПОВЕЧЕ ФАШИЗЪМ!

ристката коалиция и без българската антифашистка съпротива, щяхме да бъдем наказани с оръзване на територии като съюзник на оста Рим-Берлин-Токио. Безпардонното отношение към историческата истина поругава паметта на хиляди свидни жертви на антифашистката съпротива и на българските войни присъединили се към Червената армия след 9 септември 1944 г., оневнява престъпленията на нацистите и техните съюзници!

В периода 1944-1989 г. Съветският съюз оказа на България всестранна помощ за развитието на модерна индустрия, земеделие, просвета, култура и здравеопазване. България нарастна на девет милионна, стана космическа и високотехнологична нация.

След 30 години десен преход, под прикритието на деформирана демокрация, тези достижения са минало, народното богатство е разграбено, социални-

те права са отнети, демографската криза е ужасяваща.

Но паметта е жива! И днес българите носят в сърцето си завещания от предците ни стремеж към свобода и социално благоденствие и любовта към Русия. Това щеше да е невъзможно ако Червената армия и руският войн бяха донесли на 9 септември 1944 г. само „щикове, диктатура и репресии“!

Тази народна почит поражда яростта на малборойните професионални русофоби и антикомунисти, мотивира позорните им опити да реабилитират фашизма за лична изгода.

Опасното е че към подобни опити се включва една държавна институция. От европейските процеси днес ни отделя не друг, а българското Външно министерство, което забравя, че президентите на САЩ, Франция и много други световни лидери ще отидат на 9 май 2020 г. в Мос-

ко България. В този смисъл не може да не бъдем потресени от това заявление. То до голяма степен поставя под съмнение ролята на България и на нейната армия в заключителния етап на Втората световна война. Приемаме го с болка и пореди факта, че се прави точно в навечерието на 75-годишнината от включването ни във войната на страната на антихитлеристката коалиция, когато очакваме България да отдаде неговото внимание на своите синове и дъщери. Много от тях не

се върнаха при семействата си, а тези, които останаха живи, днес са в напреднала възраст и не добро здравословно състояние. Би трябвало да се радват на много по-големи грижи от държавата, а не да чуват упреци за саможертвата си преди 75 години.

Оставаме с надеждата, че заявлението на МВНР не е добре прецизирано и българските фронтоници ще имат необходимото уважение до края на живота си.

Доц. д-р Иван СЕЧАНОВ,
Председател на СВББ

ИЛИ АПОКАЛИПСИС НА УНИЖЕНИЕТО?!

визията за близкоко и далечното бъдеще.

На четвърто място младите поколения от ранна възраст трябва да се запознаят с историческата логика на духовната еволюция на нацията като в центъра на вниманието се поставя истината, че антиутопизъмът, т.е. противоборството срещу светлите идеали на човечеството, представлява една от основните причини за провала на хилядолетните мечти с различни наименования. Първата от тях, безспорно, е идеята за Рай на Земята, че античността ражда библейската притча за „Божие царство“ като отрицание на „царството на сатаната“. През Средновековието възникват „Утопията“, „Градоът на Слънцето“, а през 19 век – комунистическата идея, която се намира в генетична връзка с предишните варианти на същото възделение на стотици поколения. По-късно се използват понятията „Справедливо общество“, „Кому-

нитаризъм“, „хуманистична цивилизация“ и редица други, съответно вдъхновени от Ренесанса и Просвещението. Срещу тях се изправят антиподите като капитализъм, неолиберализъм, „отворено общество“, „либерална демокрация“ и т.н. По принцип и в крайна сметка антиподите отричат правото на съществуване на всяка светла идея, символизират пред законите, справедливостта, свободата, човешките права, братството между народите, благоденствието за всички хора по света като върховен закон на прогреса и др. Тези идеи навсякъде и винаги са отхвърляни от едно малцинство, съсредоточено в ръцете си 80% от световното богатство, което впрочем живее в онези условия, за които мечтае 90 % от населението като цел и смисъл на своето човешко достойнство, давайки всеки път несметни жертви в името на мечтите си. Тази борба е в отговор на абсурдните внушения на щедро

финансирани от олигархията жреци на лъжата и грубите манипулации, които неуморно повтарят едни и същи презумпции, съгласно които идеалите на милионите хора по света за благоденствие и достоен живот за всеки, са обречени винаги да останат неосъществени химери. Тази лъжа, превърната в ирационално духовно-идеологическо оръжие в ръцете на незначителен процент от населението на планетата, вече две хиляди години се използва за разруха на разума, за да бъдат заставени милиони хора да се примирят с робския хомот, който се предава от поколение на поколение.

Пето, но не на последно място: поради дълбочината на прозрението относно логиката на историческия процес, трябва да се има предвид поука, че докато човешкият род не проумее този велик урок на разума, да се обедини в името на своите мечти и идеали, лъжата и неправдата ще царуват вечно. Сиреч, докато

ква, на „Червения площад“, за да се поклонят пред подвигата на руския войник и да почетат Победата над фашизма!

Това изисква от нас историческата истина, честта и достойнството ни като граждани на Република България!

Паметници на Червената армия има в цяла Европа – те са над 4 хиляди. Към тях институциите и гражданите се отнасят цивилизовано, с почит и уважение. Ние, българите, сме в дълг пред Паметника на Съветската армия в София, Паметника на Альоша в Пловдив и други монументи, които не се поддържат и постоянно се обругават!

Декларацията на българското Външно министерство влиза в тежък разрез със световното общественото мнение и вреди на българския национален интерес! В нея се прави опит за подмяна на историческата истина и за реабилитация на фашизма!

Ние открито и ясно се противопоставяме на това и заявяваме:

Никога повече фашизъм!

София, 4 септември 2019 г.

ТРАЕКТОРИЯТА НА БУМЕРАНГА

Минчо МИНЧЕВ

българската журналистика **Валерия Велева**. „*Все хорошо, прекрасная маркиза!*“, казах си и се върнах към първоизточника – без „пантофи“, за да се окаже че съм съвсем бос. Разточителна информация указваше, че иде реч за **книга на Стефан Цанев**, която е преиздадена наново – книга за мъртвите негови приятели! Странен жанр, рекох си, всички са откъд, безмълвни, а той – тук, един единичък и кукурига като петел на стобор! И тутакси си припомних „*Оцелелият от Термопилите*“ на **Андрей Германов**: „*Те бяха честни, ала те умраха. И ти си честен, ала ти си жив!*“
Но Андрей Германов е висока материя.

Този текст за Джагаров, от Стефан Цанев, с акцентите и доминантите, с разказите без свидетел, макар и написан в епохата на драматургията, **разкрива всъщност сложните самоличности на автора, по които само описаните от него „нехисти с остри профили“ могат да се произнесат.** Аз не мога. Опитвам се с късна дата да намеря думи за негово оправдание, но ги няма. „*Петелът*“, казвам си, все пак е възвестявал тогава, пред „*възхождащото слънце на демокрацията*“, истината за „*кръвясалите очи*“ на тоталитарния мрак, който с гласа на поета Георги Джагаров бил извикал: „*Стефан Цанев не заслужава друго, освен смърт!*“ Казвам „*възхождащото*“, защото „*слънцето на демокрацията*“ днес е в зенита си, а жанрът, оказва се, има памет! Изборният „*епицентърски откъс*“ е всъщност **конфуз със стара дата.** Още през 2002 г. той е осланявал душите и на други като мен, когато аз дори и не съм подозирал каква птица на поета му е минала път и той така се е преродил, че от него не става дори и „*последно причастие*“.

Не знам каква орисница е

орисала Стефан Цанев, за да смени кожата си пред идеала и всеки път пред силните на деня. То не бяха стихове за първа атомна, прославящи раждането на човека на бъдещето, то не бяха стихове за Ленин и ЧК и яковински стойки за идеала на социализма като отрицание на „Тодорживковската реалност. Ако трябва да бъда докрай искрен, именно тази позиция на поета мен лично ме запали по социалната кауза. В по-ново време поета беше най-плътна със синята идея и най-близко до Иван Костов. Сините талибани свършиха своето, Иван Костов падна, а Стефан Цанев се отрече и от идеята и от Костов. Може би истината е в онтова, което сам той пише – „*има един разумен мотив да станеш подлец*“. Въпросът, според него, е „*да дочакаш сгоден случай*“. И той изглежда го е дочакал.

Още навремето, в том четвърти, на неговите „*Български хроники*“, когато бе подредил като истина нелепиците и бездоказателствените обвинения на перестроечната прокуратура, от позабравеното вече дело № 1, по описа за 1990 година, които и до днес се считат за **позорящи съдебната практика**, аз си казах и дори написах: „*Стефан Цанев*

отдавна прокоптивта необятните времеви хоризонти на българската история. Какъв ли кон трябва да язди и с каква ли зоб зоби този кон, че пред него и Александър Македонски трябва да слезе от Буцефал!“
Днес разбирам, че дори дръзкия му призив от неговата поетична младост не е достатъчен, за да обясни претенцията му да говори едва ли не от амвона на вечността.

Много са въпросите, които предполага този „*епицентърски откъс*“ от преиздадената книга на Стефан Цанев „*Сънят на сенките*“. Темата в него, освен обективността, честта и достойнството, предлага и размисъл за морала на поета. Трябва да се внимава със сенките на мъртвите поети. Лорка беше написал: „*Оставете балкона отворен!*“ и казват, че Каудильо до последните си дни спял на затворен прозорец!

Не пожелавам на Стефан Цанев, в съня му, някой път, **Никола Инджов.**

лавие „*Трагедията на поета*“. Разбирам намеренията и тезите на Стефан Цанев, с изключение на заглавието на книгата, откъс от която очевидно е публикувано – „*Книга за мъртвите ми приятели*“. Стефан Цанев описа Джагаров като яростен свой враг, рисува го дори с кръвясали от омраза към него очи, а самото съчинение започва така: „*Не ми се пише за този човек...*“ При толкова жлъч и ненавист как да повярвам, че Джагаров е един от мъртвите му приятели?

Моите представи за приятелство са други, но това няма значение в случая. Има обаче значение, че на Джагаров се приписват думи и дела, които са определено неправдоподобни по отношение на неговия характер, талант, възпитание, култура. Мемоари без подсказани възможности за проверка на истинността са не просто съмнителни, те са опасни за обществото, защото подвеждат към възприемане на егоцентрични интереси.

Впрочем, ето един епизод: „*Джагаров... извика: – Стефан Цанев не заслужава друго, освен смърт!*“
...Станах от масата и казах колкото се може по-спокойно, бавно и язвително: – Джагаров, аз излизам. Можеш да започнеш на завзетите си да излизат след мене и да ме застрелят на улицата. Но от това ти няма да пропишеш по-хубави стихове“.

Драматургът Стефан Цанев би трябвало да помни една нашенска знаменита театрална реплика, а именно: „*Аз излизам!*“ Произнася я с трепет и патос **Кирияк Стефчов** в сходна по трагикомизъм ситуация, но защо при Вазов тази реплика винаги предизвиква смях?

Ето още един епизод: „*След науза, драматично: – Името ти ще бъде изтрито от българската литература.*“
Не стигах от липса на самочувствие, попитах подигравателно: – Как ще стане тая работа, Джага-

Утре, 11 септември, Кеворк Кеворкян има рожден ден. Навършва 75 години. Редакцията на „*Нова Зора*“, която има привилегията да помества неговите неподражаеми словесни дисекции на миязмите на българското общество, му пожелава здраве, все така ясен поглед, непримиримост и Кеворкяновска хватка към истината и правдата, защитени с безпощадното му перо.

Като продължение на нашата особена гордост с неговото приятелство, поместваме и писмо-благодарност до главния редактор на вестника от името на нашия редовен читател от Ямбол **Величко Кадиев**.
Кеворк, живей!
И бъди все така надеждна опора на онеправданите и забравените, и от Бога!
За много години!

ЗОРА

До главния редактор на вестник „*Нова Зора*“
Уважаеми Г-н Минчев,
Благодарим Ви, че сте публикували в последните два броя две прекрасни статии на г-н Кеворкян. Всички сме възбудени от написаното. Когато го видите му благодарете и от наше име. От нас, читателите! Кажете му, че нашето поколение никога няма да забрави предаванията, които той правеше по телевизията. Какво ни показва времето? Не е важно чий син си! Ва-
жно е какво ти е поставил Всевишния в главата! Г-н Кеворкян не е син нито на Карло Луканов, нито на Димитър Станишев. Той е син на обикновен гражданин на България, който го е научил на труд и с труд да изкарва прехраната си. Научил го е да зачита правото на човека до него и да прави само добрини за хората. Поведението на г-н Кеворкян буди само любов и уважение в нашите души!
Това Ви написах от името на всички 70 мои приятели, които четат в „*Нова Зора*“.
Бай ВЕЛИЧКО

ВРЯВАТА ОКОЛО СТЕФАН ЦАНЕВ МЪРТВИЯТ НИ Е ПО ВКУСА

В началото на 70-те години бях много близък с Георги Джагаров, той е един от хората, на които винаги ще съм задължен. Джагаров имаше навика да затваря баровете, макар че вече дори и не пиеше истински. Веднъж отидохме не до бар „*Астория*“ /новия, където обичайно киснехме, а до „*Ориент*“ – той се намираще отсреща. Докато се промъквахме през малката тълпа пред входа, чух някой да се разправя с портиера: „*Как няма да ни пусти, неш, бе, това е Стефан Цанев, той е най-големият поет!*“
Не ги пуснаха – тогава не познавах Стефан, но тази реплика съм запомнил.
Със сигурност не го смятах за голям поет заради Дзержински.

ДЖАГАРОВ ИЗЛЪЧВАШЕ ПОЕЗИЯ...

ров?
– Много просто. Няма да те печатаме 10 години и никой няма да си спомня кой е Стефан Цанев...
... Накрая произнесе патетично, с треперещ глас:
– Да. Много таланти ще бъдат принесени в жертва в името на единството.
... Не подозирах зловещия смисъл на тези думи. Но както е известно, осем месеца по-късно, съветските танкове прегахиза Прага – в името на това единство“.

Тончо Жечев, Любомир Тенев, Здравко Петров, Димитър Канушев, Йордан Вълчев, в последните години – Дончо Цончев, особено Вежди Рашидов. Това ли са хората, за които Стефан Цанев пише: „*На масата му в ресторанта на писателите всяка вечер седаха най-малко десет души, те го гледаха верноподанически като приютени помияри...*“
Помня че веднъж на тази маса се родиха началните стихове на едно от последните му стихотворения:

Всеки ден умира някой близък и се ражда някой непознат...

Предчувствие за самотата на ярката личност или предущещане за изоставеност, бе това?

Ето още един епизод:
„Обаждат ми се през ноември 1995 г. лекари от военната болница: „*Джагаров е зле, иска да те види, нещо важно искал да ти каже.*“ Е, не отидох. Е, не знаех че ще умре, иначе щях... А може би, въпреки всичко, ме е обичал и е искал да бъда неговото предсмъртно причастие“

Творческите успехи на Джагаров са безспорни и в поезията, и в драматургията, и в публицистиката. Той получи обществено признание за литературата си, а не за формалната си принадлежност към партийно-държавната номенклатура. И заради самоотвержената защита на Пеню Пенев, с чиято награда бе удостоен и самият Стефан Цанев по времето на Джагаров като заместник-председател на Държавния съвет по културата. И заради изключителната подкрепа, която оказа на младите, специално на същата генерация, към която принадлежи и Стефан Цанев – ни-

то на своите естетически и граждански убеждения, на такава нравствена основа той написа стихотворението „*България*“ („*Земля като една човека глан*“). Христоматийно стихотворение, макар че е изхвърлено от христоматийците, макар че имаше един глумлив актьор, който го пародираше при всеки случай по телевизията. О, свещена простота!... Но освен тази безсмъртна ода за родната Джагаров създаде още много стихотворения, в които драматизмът навремето определя високата степен на поезия. И драматургия, която също като поезията му, остава завинаги. Важното е, че Джагаров не допусна нито един творчески компромис! За разлика от Стефан Цанев, Джагаров няма стихове, посветени на Държавна сигурност, не ходи като Стефан Цанев чак в Австралия да пропагандира една уж омразна комунистическа годишнина, не написа като Стефан Цанев услужливи песни, подобни на „*Пир по време на демокрация*“...
Директното сравнение между двамата в случая е неизбежно.
Аз не споря със Стефан Цанев, знам че това е безполезно занимание, тъй като той, както се вижда от публикацията му, непрекъснато се изживява сам срещу всички. За какво ли? Може би заради това, което споделя в мемоара си: „...*Защото има един разумен мотив да станеш подлец – съзнавах, че си по-талантлив от онези, които са провъзгласени за гени, понеже са около властта – и си казвам: защо те, а не аз? И чакаш сгоден случай...*“
Господи, не мога да приема такъв морал дори и от човек с опит в сгодните случаи! Особено когато иска да остави своя памет за хора, които вече са смълчани и не могат да му проговорят. Но, както казва българската поезия:

Може би животът ми е лош, може би самият аз съм лош – нещо все ме мъчи, все ме трови, все ме стягат такакви окови...
(„*Разказание*“)

Уж бях огън, бях звезда към рай, уж не осекверних ни бог, ни храм... Нецо стана, а какво – не зная. И гори челото ми от срам.
(„*Угризение*“)

Аз от мисли за вас ослепях. И на смърт аз отидох за вас. И аз вас се отказах от ада и рай. И аз никога няма да забравя какво е любов и измама. И затуй в някой есенен час ще се върна отново.
(„*Мои мили приятели*“)

Това са изповеди на честен и съвестен човек.
В едно друго стихотворение („*Участ*“) Джагаров направи следното признание:

В душата ми отекват груби и тежки думи, но единствени. Аз мога всичко да изгубя, за да открия две-три истини.

Той мислеше така, действаше в име-

2002 г.

ДЖАГАРОВ ИЗЛЪЧВАШЕ ПОЕЗИЯ И ДОСТОЙНСТВО

Класическият конфликт **Салиери – Моцарт**, превърнат от Пушкин в лесно разбираема метафора за съперничество в изкуството, възниква изглежда при всяко поколение и на всички поприща. Субективизмът, характерна черта на твореца, се проявява понякога в нетворчески психологически пространства. Ето как е при Пушкин:

„...Дълбоко, мълчително завидвам. О, небе, къде е правдата, щом дарът свят,

щом геният свещен не се отреща в награда за горещата любов, за самоотричането и трууда, а грейва на челото на безумец, на весел развейтрах? О, Моцарт, Моцарт!“

Това е той, Салиери, напреднал значително в благосъстоянието си, но лишено от божията искра на таланта, пос-

Никола ИНДЖОВ

ветил живота си на отрицанието на младия гений Моцарт.
Отговорът на Моцарт е лаконичен: „*Несъвместими са злодей и гений!*“
Спомних си този сюжет, когато прочетох във в. „*Трууд*“ (5 и 7 ноември, 2002 г.) мемоара на поета и драматурга Стефан Цанев за друг поет и драматург – Георги Джагаров (1925-1995) под заг-

Тия дни и ние присъстваме, заедно с Бойко, на две тържества – като телевизионни зрители имам предвид „Кока-Кола“ разшири завода си в Костенец, а пък „Дънди Прешъс“ откри нов рудник.

Все е нещо – са си казали по-вечето от нас. Поне е по-различно от откриването на поредната магистрална отсечка, която сетне задължително ще я ремонтират.

„Кока-Кола“ вложила в разширението 40 милиона лева – и ние се радваме така, сякаш завода е наш. С въпросната напитка имаме специални отношения. През 50-те години на миналия век, в сатиричния вестник „Стършел“, в който иначе работеха много кадърни автори, излизаха карикатури на търкалящи се американски моряци, пиани от кока-кола – толкова инфантилни бяха тогава пропагандните стандарти. И сега са почти същите, обаче все още не е излязла карикатура „Дънди Прешъс“, „Пиани от печалбите от българските бугали“.

Може и да излезе някой ден, макар че я чакаме от 1999 година – точно 20 години, откакто е дадена хайдушки подарена, концесията за българското злато.

И вече е ясно, че който и да управлява клетата ни държавица, все ще се държи като послушен колониален чиновник.

„Кока-Кола“ давала хляб на около 300 души българи, ура. „Дънди“ пък на доста повече, дори 16 души се върнали от чужбина заради високите заплати в компанията, два пъти ура. Все е нещо.

Ако „Кока-Кола“ направи още хиляда цеха, нови 300 хиляди българи ще си намалят добре платена работа, и това може да дочакаме някой ден.

Тържеството на „Дънди“ обаче със сигурност ще накара мнозина да разлистят Историята на Прехода, колкото и разхвърляна и фалшифицирана да е тя. А тя не е никак благосклонна към канадската компания.

Кметцата на Крумовград Себихан Мехмед казала при откриването на новия рудник на „Дънди“, че ББ е новият Хаджи Димитър.

Главата ме заболя, но тъй и не успях да проникна зад това вълшебно откритие на Себихан, никога не бих се сетил баш/тъкмо за тази любезност.

Дали самодивското е в проговорил в нея – („И самоодиви в бяла пренева... при юнакът дойдат, та седнат... Една му с блики раната върже, друга го пръсне с вода студена, трета го в уста целуне бърже...“) – но пък Бойко изглеждаше добре, нямаше видими рани, какво толкова да му превързва? Е, някоя милувка, макар и словесна, няма да му дойде в по-

вече.

Но защо пък да е Хаджи Димитър? Дали Себихан не е искала делкатно да припомни на ББ условията на концесионния договор с „Дънди“ – и той да не е толкова любезен към тях? Все пак, тия са канадци и няма какво толкова да ни причинят.

Някой би казал, че подобна реакция на ББ ще бъде прекалено екзотична. Но История-

Хайдушки подариха концесията за българското злато.

„Дънди Прешъс“, пиани от печалбите от българските бугали

ЗЛАТНИТЕ АХМАЦИ

НА „ДЪНДИ“

та помни тъкмо тия неща. Костов, независимо от дивашката приватизация, която извърши, има голям шанс да бъде запомнен с коридора, който предостави на НАТО по време на войната срещу Югославия, както и с отказа му да приеме тогава бежанци от Косово.

И ББ можеше да бъде запомнен и заради думите, които наскоро си спести: „Аз нямам пари за самолети, докато могат народ гладува/недохранен само с асфалт“.

Историята има вкус към подобни фрази, те оцеляват, защото са далеч по-живи от рутинното бърборене.

Купувате Ф-16 – този допълнителен плонж в краката на американците ви отива, никак си. Но плонжовете трябва да се съчетават и с разумни решения.

„Дънди“ ви употребява от 20 години срещу скромната такса от 1,5% от стойността на металите в добитата руда – обаче почти от толкова време се лигавите с руснаците за АЕЦ „Белене“; направете я накрая, дори само заради това някаква нова Куневница да я закрие след време.

Обаче не: като презрели мушмули сте с канадците, а като кочички с руснаците.

Бъдете американци с американците, руснаци с руснаците, бъдете каквито завърнете с инвеститорите тарикати – а нощем хората да бъдете и българи, все е нещо.

И кой, неговата верица, ни съвкупни с „Дънди“ – питат от простолодието.

Чудесно мероприятие: от нас ложето – за тях печалбата.

Същият, дето понеделник заранта (26 август), се оплаквал

лучим 300 работни места, пък и някой лев ще падне. Как е на „канадски“ приятен апетит?

От „Дънди“ имат право да ни смятат за златни/завършените ахмаци.

Докладът на Сметната палата е от преди три години – а сякаш са минали три хиляди години. Всичко е забравено, ако изобщо някой му е обърнал внимание.

Този доклад е неподпра-

И да се попитаме: можехме ли, изобщо, да минем без „Дънди“, сами да разработваме златните си находища?

И кога решихме, че можем да минем и без себе си, напълно да се самоизоставим?

Президентът Желев ми каза веднъж, че Костов си е изиграл най-добре картите („Всяка неделя“, юли 2003 година) – имаше предвид, в политически план. Но и при приватизацията виждаме същата ловкост.

И „дъндитата“ могат да го потвърдят, също и руснаците, на които даде „Нефтохим“ – това е тайният срам на ксните антикомунисти/русофоби, а още повече и американците, на които пък хариза тецовете „Марица 1“ и „Марица 3“. Така Костов искаше да се разтрои, да бъде харесан от руснаците, после от американците, накрая и от съвкупния международен капитализъм. Дали успя? Кърят му от американците беше една снимка с президента Буш: за него снимката, за простолодието край тецовете – пушеците.

Специално на тецовете от години им се заканват, че ще им преразгледат договорите – и все забравят. Костов им се подложил на американците, защото аз да си развалям достукла с тях – така си мисли всеки властник след него. И е прав за себе си, особено ако иска да изглежда като редови балкански хитрец.

Нашите управници се държат като хора, които пет пари не дават за Историята, абсолютно е безразлично, как ще ги запомни тя. Те гледат да си надвият масрафа/харчовете днес и веднага, утрешният ден е без значение за тях.

От 30 години всичко се разпада на отломки, всичко започва все отначало. Все е нещо, ще кажете.

Да, де, обаче важно е, какво ще каже Историята.

И дали изобщо ще ни запомни.

Уж хитроумните ни игрички

– ден за ден – не могат да я заблудят. Ние себе си заблуждаваме.

И изобщо не можем да схванем Истината за Прехода. Задоволяваме се с някаква смътна представа за него, тя ни е достатъчна. Закриваме, откриваме, ден да мине, друг да дойде.

„Дънди“ ще дадат работа на още 300 души – хайде, намалете им таксата, изобщо им я опростете.

Продължавайте да се държите като Дънди Крокодила – симпатичният селяндур, попаднал в капаните и изкушенията на модерната цивилизация, при Големите Крокодили.

От скорошните ви закани за ревизия на приватизацията очаквано нищо не произлезе, няма да дочакаме Черната книга на Разграбването.

Направете тогава поне една Бяла книга: колко/кои държавни притежания сте продали изгодно, кой го е направил, какво успяхте изобщо да съхраните – ей такива прости неща. Надявам се да запълните поне една страничка.

ЛИРИ САМИ НА СЕБЕ СИ

„Нали най-много прилича на Глупостта да бъде тръбач на своите похвали и лира сама на себе си?“

(Еразъм РОТЕРДАМСКИ, „Възхвала на глупостта“)

Петко ПЕТКОВ

Редица участници в борбата за овладяване на централната власт (законодателна, съдебна и изпълнителна) и на местната такава предсказваха, че ще бъдем свидетели на една кална кампания, в която програмите и обещанията на кандидатите за постове не само няма да имат нищо общо с действителните потребности на хората, но и ще бъдат просто прикритие на безпощадните и често пъти неморални удари под кръста. Дори единственият кандидат за поста главен прокурор Иван Гешев прие „с отвращение“ да се състезава със самия себе си в една такава „кална“ борба.

Това че по време на кампанията за местни органи на власт ще падне голямо замъряне с кал, не подлеше и не подлежи на никакво съмнение. Имало го е и преди тези избори, ще го има и след тях. Нищо ново под слънцето. Но след поредицата скандали и гейтове на ГЕРБ и присъдружниците им патриоти, когато от постове им бяха изхвърлени заместник-председателят на ГЕРБ Цветан Цветанов, вицепремиерът Валери Симеонов и няколко министри, заместник-министри и шефове на агенции, очаквахме с цялата си наивност да видим някакво смирение и срам в управляващата коалиция и подкрепящото правителство парламентарно мнозинство. Нищо такова не се случи. Напротив, премиерът и лидер на ГЕРБ Бойко Борисов грабна един джип и тръгна по пътища, села и градове да разсяява „устехтите“ на правителството. От устата му като от рог на изобилието се посипаха хвалби, подкрепени с такива „факти“ и цифри, че хората започнаха да се питат дали не е сбъркал държавата, животът на която разхавла, си рече – хвали я, както амбулантен търговец предлага своите дрънкулки по села и панаири. Защото, според Евростат, България е най-бедната страна в ЕС, а според доклада на Държавния департамент на САЩ, тя е и най-корумпираната. Според правителствената пропаганда обаче, доходите растат

непрекъснато благодарение на силната икономика и само опозицията не забелязва този подем. Лично премиерът обяви „рекорден“ износ за 26 млрд. евро само за първите шест месеца на тази година, а НСИ отчете износ на стоки за едва 8,5 млрд. евро. Ето една държавна институция, която тиражира „фалшиви новини“ и направо плаче за закриване! Очаква ни още по-блясково бъдеще, понеже Урсула фон дер Лайен, която ни посети преди седмица, каза: „Ние сме заг България!“

Но дали по нейно или на премиера Борисов желание, микрофоните в МС бяха изключени. Да спи зло под камък, дето се вика! И да ни дадат такъв ресор в ЕК, че парите да потекат към нас като пълноводен поток. Ерго, международ-

ният авторитет на България, под мъдрото ръководство на Бойко Борисов нараства като снежна топка. Да се надяваме че няма да се стопи напролет. Оптимизъмът се подхранва и от завръщането от чужбина на 16 000 български емигранти. Тези, които продължават да изтичат през ГКПП-та и летищните терминали, направо не знаят какво губят! Защото, въпреки африканската чума по свинете, в тази страна се стичат чужди инвеститори, на които дори вълшебникът Борисов не може да осигури квалифицирана работна ръка. Пътувайки с джипа из страната, премиерът вижда „завод след завод“,

неже няма какво да покаже. Но защо народът чака Вожда да му иде на крака като шофьор на джип, а не вземе да спретне един „ден на благодарността“, примерно казано! Глупава стана!

Нямало било вода, канализация и чист въздух, лумвалите пожари из горите и под мостовете на магистралите, построени от Бойко. И кой е виновен, като Борисов строи пътища, а други палат струпаните под мостовете сметища, кокошарници и автомобилни гуми? „Аз строя, те рушат!“, ожаля се след пожара под моста на АМ „Струма“ евроинтеграцията на Западните Балкани.

От скромност, или от страх, той отказа предварително поста върховен представител на ЕС за външната политика и политиката на сигурност, когато у нас заговориха, че този ресор ще бъде даден на Мария Габриел. За да не би, санк-

ким, България да бъде обвинена за забавеното или осуетено еврочленство на страни като Албания, Македония, Сърбия, Босна и Херцеговина и Черна гора. Не че някой в Брюксел ни е предлагал този пост, но все пак. Поискахме ресора „Земеделие“, но тъй като там се разпределят най-много евро субсидии, тяхомълком ни отказаха, имайки предвид сагата с къщите за гости. После се размечтахме за сектора киберсигурност, но и от него ни отбиха, заради хакването на НАП и изтичането в интернет на личните данни на 5,1 млн. български граждани.

В края на краищата какво значение има ресортът, който ще получи Мария Габриел, когато (не)компетентността ѝ навсякъде е еднаква? Така се върнахме пак на ресора „ци-

ради теча в НАП, Белгия, Гертотказа предварително поста върховен представител на ЕС за външната политика и политиката на сигурност, когато у нас заговориха, че този ресор ще бъде даден на Мария Габриел. За да не би, санк-

ким, България да бъде обвинена за забавеното или осуетено еврочленство на страни като Албания, Македония, Сърбия, Босна и Херцеговина и Черна гора. Не че някой в Брюксел ни е предлагал този пост, но все пак. Поискахме ресора „Земеделие“, но тъй като там се разпределят най-много евро субсидии, тяхомълком ни отказаха, имайки предвид сагата с къщите за гости. После се размечтахме за сектора киберсигурност, но и от него ни отбиха, заради хакването на НАП и изтичането в интернет на личните данни на 5,1 млн. български граждани.

В края на краищата какво значение има ресортът, който ще получи Мария Габриел, когато (не)компетентността ѝ навсякъде е еднаква? Така се върнахме пак на ресора „ци-

ради теча в НАП, Белгия, Гертотказа предварително поста върховен представител на ЕС за външната политика и политиката на сигурност, когато у нас заговориха, че този ресор ще бъде даден на Мария Габриел. За да не би, санк-

ким, България да бъде обвинена за забавеното или осуетено еврочленство на страни като Албания, Македония, Сърбия, Босна и Херцеговина и Черна гора. Не че някой в Брюксел ни е предлагал този пост, но все пак. Поискахме ресора „Земеделие“, но тъй като там се разпределят най-много евро субсидии, тяхомълком ни отказаха, имайки предвид сагата с къщите за гости. После се размечтахме за сектора киберсигурност, но и от него ни отбиха, заради хакването на НАП и изтичането в интернет на личните данни на 5,1 млн. български граждани.

В края на краищата какво значение има ресортът, който ще получи Мария Габриел, когато (не)компетентността ѝ навсякъде е еднаква? Така се върнахме пак на ресора „ци-

ради теча в НАП, Белгия, Гертотказа предварително поста върховен представител на ЕС за външната политика и политиката на сигурност, когато у нас заговориха, че този ресор ще бъде даден на Мария Габриел. За да не би, санк-

ким, България да бъде обвинена за забавеното или осуетено еврочленство на страни като Албания, Македония, Сърбия, Босна и Херцеговина и Черна гора. Не че някой в Брюксел ни е предлагал този пост, но все пак. Поискахме ресора „Земеделие“, но тъй като там се разпределят най-много евро субсидии, тяхомълком ни отказаха, имайки предвид сагата с къщите за гости. После се размечтахме за сектора киберсигурност, но и от него ни отбиха, заради хакването на НАП и изтичането в интернет на личните данни на 5,1 млн. български граждани.

СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА

Уважаеми читатели на в. „Нова Зора“, драги симпатизанти и членове на ПП „Нова Зора“,

В брой 33 поместихме **призив-обръщение към вас, в който обяснихме подробно причините, поради които го правим.** Мнозина откликнаха на този призив - миналия и настоящия брой на вестника, както и отпечатването на флаiera за 75-годишнината на 9 септември, плакатът на който е поместен на стр. 1 в днешния брой, станаха реалност, благодарение на тяхната отзивчивост.

Редакцията на в. „Нова Зора“ и ЦИБ на партия „Нова Зора“, изказват най-сърдечна благодарност на многото наши читатели откликнали на призива, както и на организациите ни в Горна Оряховица, Бургас, Стара Загора, Плевен, Шумен и Разлог, затова че не свалиха гарда, не се подадоха на униние и отчаяние от ситуацията, в която сме поставени. Те показаха, че политическа и интелектуална борба с тези типично нашески обстоятелства може да се води с много отдаденост на идеята, с решимост, с горещ сърца и разум.

Разбира се, ние съзнаваме всички императиви на реалността, и тъкмо затова, като ви благодарим най-сърдечно, искаме да споделим, че положението не се е променило към добро. Колкото и да ни е неудобно, призоваваме всички, които са горди членове и читатели на „двойната „Нова Зора“, да не забравят, че за да има партия и вестник е необходима и по-плътна връзка с тях: **платен членски внос, абонамент за вестника и по възможност дарения, разрешени от закона.** Всичко това, ако решите, може да извършите, съобразно свободната си воля, по установения ред, чрез пощенски запис на адреса на партия „Нова Зора“ или редакцията на вестника: **София 1000, ул. „Пиротска“ 3, за Минчо Мънчев Минчев.**

Предварително ви благодарим.

За допълнителна информация: тел. 02/985 23-05; 02/985-23-07, както и мобилна връзка с Минчо Минчев – 0894/ 664-900; с Тодор Предов – 0894/ 664-933; с Трайчо Тушев – 0879/140-122.

PS – Поради извънредните събития през седмицата и ограничената територия на вестника, много материали в този брой останаха за следващия. Изказваме своите извинения пред авторите, които очакваха с нетърпение публикациите си, както и искаме прошка пред паметта на великия правдолюбец и наш приятел, и учител, **войводата Николай Хайтов.** Неговата 100-годишнина ще отбележим на 15.09. т.г., а материалите за нея търсете в следващия брой.

Минчо МИНЧЕВ, главен редактор на в. „Нова Зора“ и председател на ПП „Нова Зора“

06.09.2019 г.

Продължение от миналия брой

НЕУДОБНИЯТ БАЩА

Трябва да се каже, че Холщайн не е първият, чието минало при Райха прие да забравят за известно време. Дейността по време на войната на един бивш генерален секретар на Обединените нации и австрийски президент, Курт Валдхайм, беше разкрита едва през 1986 г., след като ЦРУ беше призовано от членовете на Конгреса да разскрият неговото досие. Кой се трогна от това? Миналото на Курт Георг Кисингер не му попречи да бъде германски канцлер, нито на редица членове на NSDAP (Национал-социалистическа германска работническа партия) да заседават един ден в Бундестага. Победена Германия и, следователно, Европа, бяха възстановени с доларите от плана Маршал и една армия от бюрократи, юристи, ръководители, чиято кариера при Райха продължи след войната.

„В моето министерство има не повече от 65% бивши нацисти- релативизираше самият Холщайн през 1952 г., тогава държавен секретар по външните работи, без да се знае дали в този дял включваше собст-

ЛИРИ САМИ НА СЕБЕ СИ

От стр. 9

За жертвите на пътни катастрофи да не говорим, нито за тероризираните жени, деца и стари по села и градове. Официалната статистика на МВР внушава оптимизъм, че престъпленията намаляват, но реалността често я опровергава. Доказват го бляствата на осъдени, като черногорецът Будимир Куйович, който бе хванат да шофира с фалшива шофьорска книжка по време на затворнически отпуск. Все така се самозапалват камioni и автобуси по магистралите, горят локомотиви и изплашени пътници чакат с часове да бъдат извозени. Въпреки арестите, ало измамниците, невольните туроператори, престъпниците с бели престилки, както и полиците, сътрудничащи с бандитите, не свършват. Обаче за тези неща премиерът-слънце не обича да го пишат, нито да отговаря. Нещо повече, ГЕРБ е на път да върне тоталитарната вечна държавна тайна посредством изготвения от МС и ДАНС проект за изменения в закона, предвиждащ засекретяване на информацията до 90 години и унищожаването на документи по решение на МВР и службите. Как ще се отвори работа на хакерите, но де да видим!

Беквокалите пеят незаглушимо
Президентът Румен Ра-

дев отбеляза, че правителството на Борисов е свалило България до невиджано досега дъно, обаче председателят на НС Цвета Караянчева казва, че Радев говорел като беквокал на Нинова. Да оставим настрана малката подробност, че беквокалите не говорят, а пеят, но дали тя щеше да реагира така, ако Радев и Нинова бяха похвалили за нещо Борисов и неговото управление? Два милиона български граждани в чужбина, които не искат да се завърнат въпреки „успехите“ на правителството, и те ли са беквокали на Нинова? Нейно Превъзходителство, посланикът на Великобритания в София Ема Хопкинс, сподели неотдавна, че българите на острова нямали информация за Брекзит, поради което едва 54 000 от близо 200 000 подали молби за уседналост. Тя подканя слънцето сънародниците да побързат да уредят престъпни си преди Великобритания да е излязла от ЕС, сякаш иска да ги предпази от грешката да се върнат на „острова на стабилността“, управляван от Бойко Борисов. А Вашингтон, вместо незабавно да премахне визите за български граждани, след като геройски му преведохме 2,2 милиарда лева за още несъществуващите изтребители F-16 Block 70, не дава никакъв знак за подобно на-

мерение. Може пък това да е за добро: **току-виж изтекли още няколко милиона българи отвъд Атлантика.**

„Да напуснем Турция ли?“

попита Батухан Чолак от страниците на турския всекидневник вестник „Иеничагъ“ (27.08.2019). Според вестник „Джумхуриет“ (31.08.2019), настъпването на подкрепяната от руснаците сирийска правителствена армия към Идлиб, е породило опасността от незакононо преминаване на сирийско-турската граница от страна на бунтовническите опозиционни сили, включително Свободната сирийска армия. В същото време МВНР на Гърция е привикало турския посланик в Атина, за да обсъдят с него нарасналите напоследък безжанки и мигрантски поток от Турция към Гърция през Егейско море и през река Марица. Дали след като ЕС откаже да преведе на Анкара обещаните 6 милиарда евро за задържането и устрояването на сирийските бежанци, Ердоган няма да отвори шлюза на Балканското трасе през България? Тогава и ние, въпреки „успехите“ на правителството, ще се питаме: дали трябва да напуснем тази страна, в която наред с африканската чума по свинете ще се настаят и двукраки африканци и азиатци?

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА

вената си персона. Тогава той подчерта, че „вредността“ на бившите нацисти е била оценена на първо място от съюзническите служби, преди заинтересуваните да успеят да се домогнат до място във федералните институции.“

Оказва се, че Джон МакКлой, първооткривателят на секретната програма за превъзпитание, посредством която актьори на Третия Райх, като Валтер Холщайн, бяха обнрнати и после амнистирани фактически, е и този, който е ръководел в окупиранията и с „ограничен суверенитет“ западногерманска държава, американската политика, целяща да приключи с фаталността на германския милитаризъм и национализъм, поставяйки Европа изцяло в служба на него. „Затова, продължава авторът, трябва да се поста-

ви един прост въпрос: назначаването на Холщайн начело на бившите нацисти е била оценена само на неговата юридическа компетентност ли се дължи?“ В края на 2016 г. германското правителство деблокира 4 млн. евро за да проведе една необикновена анкета, която няма да бъде публикувана чак до 2020 г. И, която има за задача да хвърли малце светлина върху влианието на нацистките мрежи в лоното на Канцлерството и на правителството след войната. Разкрито е фактически, че редица отговорни лица на Третия Райх и членове на NSDAP са били запазени или повишени. От които някои съдии, адвокати и особено юристи, работили върху расовите закони от Нюрнберг, контролираха германското Министерство на правосъдието чак до 70-те години. „Юридическата сис-

тема в известен смисъл се самоамнистира“, обяснява професор Гьортемакер, автор на една убийствена анкета по въпроса. Случаят Холщайн свидетелства, че скандалът, естествено, се е разпрострял в същото време до основите на интегрирана Европа, порока на наднационалистическата конструкция на която разбираме по-добре. Холщайн обобщава така магическата добродетел на „ефекта на преливане на компетенция“: „Камъкът, хвърлен във водата, не спира да чертае нови кръгове“. Той свидетелства, че по-скоро обсебването от наднационалните и изцяло антидемократични чиновнически методи на по-тясно обединение „без прекъсване, по-тясно“, отколкото междуправителственият политически път на сътрудничество, отговаря в дълбочината на тях-

...ИЛИ УЛИЦАТА ЩЕ ПОМЕТЕ...

От стр. 12

6. Настоящата сесия е заредена и с надежди за вънасяне на устойчивост в изборния процес. Машинното гласуване, като гарант за честостта на изборите, следва да бъде осигурено и то надеждно в нормативно, техническо и експертно отношение.

7. Според мен, не само трябва да бъде ускорено въвеждането на електронно дистанционно гласуване, при ясни гаранции за неговата неприкосновеност и при ясни условия за защита на националната сигурност, но трябва да вървим и по-нататък - за обмисляне на законови и конституционни промени, които да дадат възможност на българи по рождение, придобили двойно гражданство в държави от ЕС – а защо не и в развити демокрации като САЩ, Канада, Швейцария и т.н. - да могат да се кандидатира за народни представители, президент и вицепрезидент – каквато е в болшинството от развитите страни. Защото все повече наши сънародници са зад граница и е от изключителна важност не само за да преведе на Анкара обещаните 6 милиарда евро за задържането и устрояването на сирийските бежанци, Ердоган няма да отвори шлюза на Балканското трасе през България? Тогава и ние, въпреки „успехите“ на правителството, ще се питаме: дали трябва да напуснем тази страна, в която наред с африканската чума по свинете ще се настаят и двукраки африканци и азиатци?

политически и икономически системи ще бъде от наша полза, а и те ще получат допълнителен стимул да се завърнат в родината. Това ще способства и за нашите обществено-политически модели да се сближават по-бързо с тези на държавите-членки

и да се интегрираме по-пълноценно в ЕС. Не може тези хора да внасят в България повече средства отколкото преките чуждестранни инвестиции, а да не може да участват в българската политика. Не е справедливо!

Необузданата корупция по високите етажи и ширещата се престъпност, особено в малките населени места, изискват законодателните и контролни функции на Народното събрание да се съсредоточат върху укрепването на върховенството на закона, гарантирането на физическата сигурност на българските граждани, неприкосновеността на тяхната собственост и очакваното от всички възмездие за престъпните

Много са и мерките, които трябва да бъдат предприети

за справяне с бедността и демографската криза и за повишаване на конкурентоспособността на българската икономика. При определяне на приоритетните сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

ките чуждестранни инвестиции. Това няма да стане с целенасочен „лов“ на един-двама стратегически инвеститори, а със справителна сред тях можем да се опрем на опита на държави, които бяха в критично състояние драматичния срив в пре-

от мен предложения. Тяхното претворяване в решения обаче е изцяло в отредените по Конституция правомощия на българския парламент.

Времето за промяна неумолимо изтича, така както изтичат навън младите и трудоспособни българи, така както гаснат едно след друго българските села и оставените на произвола български пенсионери. Затова и моят призив е още сега, в тази парламентарна сесия, наред с всичко друго, да се концентрира и усилията върху важни за бъдещето на страната решения.

Ако това не се случи, или апатията ще продължи да опразва България, или улицата ще помете статуквото.

Българите очакват вашите отговорни действия.

Всеки, който работи не за лични, корпоративни или тясно-партийни интереси, а за благоденствието на българския народ, ще има съюзник в моята личе.

Желя ви успех!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-рн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДИНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат с оригинали по стандарт 30 реда, 56 машиннописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 6.09. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

„...ИЛИ УЛИЦАТА ШЕ ПОМЕТЕ СТАТУКВОТО“

Обръщение на президента Румен Радев към народа и Народното събрание

Използвам конституционното си правомощие да отправя обръщение към народа и Народното събрание в началото на настоящата сесия. Началото на всяка парламентарна сесия е заредено с надежда и повишени очаквания. Както, надявам се, и вие сте заредени с енергия за отговорни решения и действия след пълноценна почивка. Надявам се също, че среднощното „бдение“ пред екраните на тези от вас, които са следили за невероятните победи на Григор Димитров, да повлияе на работоспособността днес единствено в положителна посока.

Както спомена и председателят на Народното събрание, очертава се тежка и натоварена сесия. Предстои приемането на редица закони, най-важният от които е за държавния бюджет, и местни избори. В същото време не трябва да пропускаме и факта, че в страната са натрупани и проблеми, чието решаване не само е неотложно, но изисква да се вземат в един по-далечен хоризонт.

Няма да влизам в детайли за ситуацията в страната – моята позиция е известна. Но наред с обсъждането на редица икономически и всякакви статистически показатели, не трябва да пропускаме и факта, че България продължава да губи своето най-ценно богатство – хората. Голяма част от българските граждани се отчуждават от собствената си държава. Чезнат основните фактори за ефектив-

ното управление – прозрачност, отчетност и отговорност.

Всеизвестно е, че когато постепенно властта се отнема от народа и се концентрира в тесен кръг хора, те я трансформират в икономически облаги и медиен комфорт и ги инвестират в още повече власт. Така този тесен кръг бетонира своята безконтролна власт и порочният цикъл се затваря. При такава формула няма развитие, няма сигурност и просперитет. Има бедност, корупция и неграмотност.

А за това е нужна промяна - промяна, която да засили гражданското участие и контрол върху управлението, да направи институциите по-прозрачни и отчетни, да разгърне инициативата на българските граждани, тяхното по-пълноценно участие в обществената живота. Необходимо ни е силна държава с ясни правила и ред, които работят за народа и се спазват от всички.

Такава промяна не може да бъде дело на отделна личност, група хора или политическа партия. Тук виждам водещата роля на българския парламент: като централен държавен орган и изразител на волята на народа, като най-висока трибуна за дебати и решения, като орган, призван да контролира изпълнителната власт.

Защото каквито и спасителни икономически и социални модели да се прилагат, те няма да постигнат своята цел, както сме се убеждавали неведнъж, докато не се промени политическата среда и най-вече начинът на упражня-

ване на властта в България. Ето затова виждам водещата роля на българския парламент.

Моите очаквания са за ускорен дебат по важни въпроси в това направление:

1. Не може да има ефективно управление на държавата – а оттам и просперитет, ако няма пълноценен парламентарен контрол над изпълнителната власт.

- Българското правителство е едно от малкото в ЕС, което не следва управленска програма, получила одобрението на парламента след публичен дебат. Би било рационално решение, ако наред със състава на Министерския съвет, министър-председателят предлага за одобрение на Народното събрание и своята управленска програма. Отклоненията от тази програма следва също да се дебатира в парламента, както и правителството да представя ежегоден отчет за дейността си пред Народното събрание.

- Очевидно имаме необходимост от разпоредба, задължаваща министър-председателя да се явява поне веднъж в месеца в парламентарната зала за отговор на общи въпроси по политиката на правителството. Отказът от блиц-контрола, според мен, бе отстъпление от демократичните принципи и неговото възстановяване ще бъде стъпка към добрите практики на парламентаризма, към неговите най-добри образци.

- Напълно съм убеден и считам, че българският парламент трябва да пресече, и то още тази

СВОБОДА

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам те със ветрове попътни,
с небе, в което мълнията тътне,
с дървета, натежали от гнезда,
възпявам те с поеми и машини,
на моите дъщери с очите сини,
с полетата, димящи под дъжда.*

Веселин ХАНЧЕВ

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам те с реките и слънцата,
с усмивките и чашата налята,
с набъбналите устни и грозда,
възпявам те с ръцете, слети в мрака,
със бялото дихание на влака,
с парчето хляб и глътката вода.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам те със твоя свят край мене,
че той от теб в стенания роден е,
че той на гневна есен е плода,
възпявам тази есен, през която
човечеството, станало крилато,
бе стигнало до първата звезда.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам твоите червени ноци,
в които сам не бях заченат още,
но бях човек, преди да се родя,
възпявам твоята кръв и твоята сила,
и одърът, на който си родила
в единствен ден един милиард чада.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

година, порочната практика на безконтролно харчене на изкуствено създаван излишък без обосновка и без санкции на парламента. Това, такъв подход, е в разрез с добрите практики и генерира условия за корупция. Надявам се тук сте съгласни с мен. Разбира се, всяко правителство трябва да има оперативна свобода да се разпоредва с бюджета, но тя трябва да бъде в ясно регламентирани рамки и парламентарът е този, който трябва да определя тези рамки.

2. Президентът няма никакви правомощия да се намесва в технологията на законотворческия процес, но така и така меканите – тук съм, и ще споделя своето притеснение и тревожни тенденции. Все повече закони се променят кардинално с преходни и заключителни разпоредби, избягвайки общественото обсъждане и оценката за въздействие. Това внася непредвидимост в законодателния процес и елиминира гражданското участие. Очакванията към българския парламент са за повече прозрачност и предвидимост, което ще бъде от полза и на гражданите, и на бизнеса, и най-вече ще повиши доверието в най-важната институция в страната.

3. Мисля че отдавна е назрял и моментът за по-голяма независимост, инициативност и от-

говорност на местната власт чрез реална финансова децентрализация. Стъпка в тази посока ще повиши и така необходимата гражданската активност по региони. Към момента общините зависят от благоволенieto на правителството, което много често се реализира по неясни, а в повечето случаи - тясно партийни критерии, което и да е правителство.

4. Мисля че усъвършенстването на Закона за прякото участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление следва да влезе във фокуса на НС. В момента законът в този си вид не позволява ефективно прилагане на инструментите на пряката демокрация, и затова следва да се обмисли разширяването на възможността и облекчаване на условията за гражданско участие.

5. Упорито отклоняването през годините тема за въвеждането на индивидуална конституционна жалба следва да бъде внимателно обмислена. Защото при балансиран подход, тя може да стане мощен инструмент за граждански контрол над законодателството и управленските решения. Още повече, такава практика е приета в повечето европейски държави и се подкрепя от Венецианската комисия.

На стр. 11